

Kísérő

A VÁCI EGYHÁZMEGYE KÓRHÁZLELKESZI SZOLGÁLATÁNAK LAPJA 2017/4

Arra várakozunk, ami már réges-régen megtörtént

Adventi éberség

Adventben maga az Úr közeledik felénk kegyelmével, szeretetével, és azt kívánja, hogy éberen, virrasztva várjuk. Az éberség a sok veszély miatt szükséges, ami jelen életünket fenyegeti, a virrasztás pedig a napi követelmények miatt. Az éjjeliőr, a biztonsági őr virraszt, mert értéket őriz. Az evangéliumban említett éberség és virrasztás ennél sokkal többet jelent.

Köszönetet mondok a legnagyobb Virrasztónak, aki gondoskodásával nap, mint nap kedvünkben jár. Ő az Isten, aki nemcsak nappal visel gondot ránk, nemcsak nappal törődik velünk, hanem akkor is, amikor békésen alszunk. Gyermekkorunkban megtanították velünk az esti imádságot, és annak egyik versszaka pontosan erre utal: „Virrasszon felettem gondviselő szemed, kérlek, óvd az éjjel testemet-lelkemet.” Gondoljunk csak bele: amikor beesteledik és csend borul a településre, ahol vagyunk, amikor az igazak álmát alusszuk, akkor a tabernákulumban, az Oltáriszentségben jelenlévő Jézus virraszt házaink, és lakásaink felett. Ahogyan a papi zsolozsmában is imádkozzuk: „Te védj meg Istenünk, ha virrasztunk, s ha alszunk, őrizd álmunkat, hadd legyünk Krisztussal ébren, s elnyugodjunk biztonságban, békén.” Senki sem virraszt annyit és úgy, mint az Isten...

A virrasztás gondolatát kihangsúlyozó vasárnapon köszönetet mondok szüleimnek, akik sokszor virrasztottak ágyam mellett, ha beteg voltam, vagy nem éreztem jól magam. Megvonták maguktól az alvást, hogy ha rosszabbul lennék, azonnal orvoshoz tudjanak vinni. Éberen figyelték mozdulataimat, lélegzésemet, mert szerettek és

aggódtak értem. Tudták: nem felesleges virrasztásuk, hiszen az a szeretet jele.

De ugyanígy megköszönöm azok virrasztását is, akik hivatásuknál fogva teljesítik ezt a szolgálatot: a mentők, tűzoltók, rendvédelmi szervek, orvosok, nővérek nélkülözhetetlen munkáját. Miattunk éberek, miattunk nem alszanak, hogy ugrásra készen indulhassanak, ha baj van. De nem felejtjük ki a többi virrasztó embertársamat: a pékeket, az éppen most szülő kismamákat, a beteg gyermekeikért aggódó édesanyákat, a műtét előtt állókat, a halállal viaskodókat, a gyermeküket hazaváró szülőket, a férjüket váró feleségeket, az utazókat, az elmagányosodott idős embereket, az idős szüleiket, vagy rokkant házastársukat gondozókat sem.

Vajon melyikünk nem virrasztott még? Van aggódó virrasztás, van reménykedő és van életmentő. Akármelyikkel is van dolgunk, gondoljunk arra, hogy Isten is velünk virraszt. Ő aztán tényleg nem alszik.

Mit jelent virrasztó kereszténynek lenni? Azt, hogy érzékeny vagyok az isteni világra. Érdeklődést mutatok az imádság, a lelki élet különböző gyakorlatai iránt. Érdekel a Szentírás, az imádság, az elmélkedés.

Virrasztani annyit jelent, hogy olyan ember vagyok, aki hallgat lelkiismerete szavára, nem fojtja el, és nem torzítja el azt, hogy nevének nevezi a jót és rosszat, hogy növeli magában a jót és megpróbálja leküzdeni a rosszat. A "virrasszatok" jelenti azt is, hogy odafigyelek a másik emberre, élesebbé teszem látásomat, érzőbbé szívemet, szeretettel közeledek feléje. A virrasztás egyfajta anyai magatartás.

Az éberség odafigyelés a jelen pillanatra, Isten pillanatnyi hívására, ahogy a zsoltáros mondja: „Bárcsak meghallanátok ma a szavát: ne keményítsétek meg szíveteket.” (Zsolt 94, 8) Emellett ébernek kell lenni a Sátánnal, Isten és az ember ellenségével szemben: „Éberek legyetek és vigyázzatok. Ellenségetek, a Sátán, mint ordító oroszlán körüljár, és keresi, kit nyeljen el.” (1Pét 5, 8). Éber hittal kell szembeszállni vele.

Amikor az ember szeret valakit, a szíve folyamatosan várakozva virraszt, és minden pillanat, ami nélküle telik, őérte van. Az virraszt jól, aki szeret. És az szeret igazán, aki virraszt.

Karácsonyi ajándék ötleteim:

az ellenségednek megbocsátás, az ellenfelednek türelem,
a barátodnak szeretet, a partnerednek szívesség,
mindenkinek jóindulat, minden gyermeknek egy jó példa,
magadnak tisztelet.

(Arnold Oren)

Murányi Marianna: Jézust, ha jó

Gyertyák lobogása –
Jézust, ha jó,
Vigan melegítse a
Kis csecsemőt.

Dajkálja dallal
Sok kicsi király,
S ne legyen annyi
Nagy földi viszály.

Jürgen Moltmann nyomán:

Adventi imádság

Urunk, Jézus Krisztus,
várjuk eljöveteled, várjuk a békét,
mert annyi békétlenség van
kívül a világban és bent a szívünkben!
Várjuk eljöveteled,
mert ebben a hazug világban
egyre inkább az igazságra éhezünk.
Annyi igazságtalanság sújtja
a népeket és az embereket.
Várjuk eljöveteled,
mert szomjazzuk a szabadságot,
és mindnyájan a bajok és bűnök bilincseiben kínlódunk.
Add vissza reménységünket,
amit elvesztettünk!
Add meg újra a szeretetet azoknak,
akik idegenkedve viselkednek egymással szemben!
Nyisd meg szívünket, hogy felragyogó örömet
megtapasztalhassuk életünkben!
Kérünk, hallgass meg minket!
Ámen.

Wass Albert:

Magyar karácsony az égben (1945)

Aki még nem tudott róla, ám tudja meg, hogy amikor lent a földön megszólalnak a karácsonyesti harangok, odafönt a Mennyeknek Országában a legeslegfiatalabb angyalka megráz egy fényes aranycsengőt. Erre a jelre a mennyei palota nagy szárnyas kapui maguktól megnyílnak, s a mennyország összes népe illő sorban betódul a hatalmas kupolaterembe, ahol várja már őket Jézus Király karácsonyfája. Mikor mindenki együtt van már, akkor az Úr Jézus megadja a jelt, s a kiválasztott szentek sorjában meggyújtják a mennyezetig érő karácsonyfán az emlékezés gyertyáit.

Nagy tiszteltetés ám a gyertyagyújtók sorába kerülni s fontos hivatal. Mert ezen múlik, hogy kikről emlékezik meg a mennyország népe azon a karácsonyon. Mikor aztán a gyertyák már mind égnek, akkor az Úr Jézus intésére sorra járulnak az ég lakói a karácsonyfához, s ki-ki ráaggatja a maga imádságát. Ezeket az imádságokat aztán az Úr Jézus megáldja, s szorgos angyalok nyomban aláindulnak velük a földre, hogy szétosszák azok között, akiknek szólnak. Ezek a soha nem hiábavaló, de mindig beteljesülő imádságok a mennyek lakóinak ajándékai a földi emberek számára. Így ünnepelnek odafönt karácsonyt azok, akik közülünk eltávoztak, tudja azt mindenki.

De ebben az esztendőben szokatlan dolog történt odafönt az égben. Már egy héttel karácsony előtt hírvivő angyalok járták sorra a mennyország lakóit s tudatták velük, hogy Jézus Úr parancsára ebben az évben magyar karácsony lesz odafönt.

Ilyesmi még nem történt amióta világ a világ, hogy egyetlen nép javára tartsák az ünnepet s méghozzá egy olyan kicsike, maroknyi nemzetet tiszteljenek meg ezzel, mint a magyar. De Jézus Úr így látta illőnek s helyesnek, s így is történt.

Mikor aztán megszólaltak odalent a földön ma este a karácsonyi harangok, egy szeplős arcú, vézna kis angyalka, aki még egészen új volt odafönt, rendelkezés szerint kezébe vette a fényes aranycsengőt, hogy megadja vele a jelt. Azonban olyan ijedt és elfogódott volt szegényke a nagy megtiszteltetéstől, hogy nyomban el is ejtette a csengőt, amiből aztán egy kis bonyodalom származott. Padlót érve a csengő ugyanis élesen felcsengett egyszer, amitől a szárnyas kapuk nyomban nyílani is kezdtek. Mivel azonban a csengő nyomban el is hallgatott, a kapuk is abba hagyták a nyílást, és a kint várakozók számára csupán egy szűk kis rést hagytak, melyen keresztül csak a soványabbja tudott beférni, a kövérebbje nem. Az újdonsült kis angyalka pedig úgy megszeppent a maga ügyetlenségétől, hogy szegyenében nyomban elszaladt, s elrejtőzött a karácsonyfa lehajló ágai alá.

Az Úr Jézus, látva a bonyodalmat, maga vette föl a csengőt s megrázta jó erősen, amitől nyomban szélesre tárultak a kapuk, s a nép betódulhatott az égi kupolaterembe. Jézus parancsára széles kört hagytak szabadon a karácsonyfa körül az égi magyarok számára, akik utolsónak vonultak be, ünnepélyes elfogódottsággal, hogy elfoglalják a megtisztelő helyet. Mikor aztán mindenki együtt volt, az Úr Jézus megadja a jelt: gyúljanak hát ki az emlékezésnek lángjai a magyar karácsonyfán!

Elsőnek az ősz István király lépett a fához s néma méltósággal gyújtotta rajta az első gyertyát. Sorra követték az Árpád-ház tagjai, Hunyadiak, Zrínyiek, Rákócziak s a többiek mind, hosszú, hosszú sorban. „Pro libertate”, suttogta a nagyságos fejedelem, s Petőfi Sándor keze reszketett, amikor kinyúlt a márciusi ifjak emlékének gyertyája felé. S rendbe kigyúlt az egész magyar történelem, s ott ragyogott pazar fényben a mennyei palota közepén, egész világ csodálatára. S mikor már minden gyertya égett a karácsonyfán, előlépett öreg Csikay Gyuri, esett vállú hajdani kolozsvári cigányprímás, állához emelte kopott hegedűjét, s felsírt a húrokon a magyar „Mennyből az angyal...” De olyan szépen, olyan szívfájdítóan, hogy még az Úr Jézusnak is megkönnyesedett tőle a szeme, s ártatlan kicsi angyalkák a háttérben csupa gyönggyel sírták tele a padlót.

Majd az Úr Jézus jelt adott megint, s rangsor szerint István király lépett oda elsőnek a fához, hogy felaggassa rá a maga ajándékát, földi magyaroknak. Aranytekercsre írott áldásos imádság volt, súlya majd földig húzta le a gyöngye ágat. Szent László vitézi erejét, Zrínyi Miklós bölcs megfontoltságát, Rákóczi Ferenc lelkes hitét s Petőfi Sándor lángoló szívét aggatta fára. Úgy megtelt rendre minden ág magyaroknak szóló magyar imádsággal, hogy mire a más nemzetségből valók sorra kerülhettek, már csak úgy roskadozott a fa a tehertől.

Sok-sok időbe került, míg a mennyeknek minden lakója odajárulhatott a karácsonyfa elé a maga ajándékával. Nemzet még ennyi imádságot nem kapott, amióta világ a világ! Mikor aztán az utolsó imádság is rajta csüngött a fán, az Úr Jézus megáldotta valamennyit, s míg a sok nép vonulni kezdett újra kifelé a szárnyas kapukon, szorgos kis angyalok nyomban hozzáfogtak, hogy batyuba kössék a sok égi kincset, s alászálljanak vele kicsi Magyarhonba.

Végül aztán már csak az égi magyarok álltak ott még mindig a magyar karácsonyfa körül, imába mélyülten. Az angyalok elhordták már az utolsó ajándékot is, s a gyertyák is kezdtek csonkig égni, amikor az Úr Jézus szeme hirtelen megakadt valami fehéren, a roppant karácsonyfa alsó ágai között. Jobban odanézett s hát bizony egy kis angyalka köntösének a csücske volt az. Az újdonsült szeplős kis angyalka, aki elejtette az aranycsengőt, kuksolt ott még mindig nagy ijedten. Az Úr Jézus félrehajtotta az ágakat, s kézen fogva elővezette onnan a szeplős kis angyalt. „Hát te minek bújtál oda?” – kérdezte tőle mosolyogva. „Restellem magamat” – vallotta be a szeplős. – „Elfelejtettem volt azt a csengőt, lássa.” „Oh, hát te voltál az!” – nevetett az Úr. „Ne búsulj semmit, megtörténik az ilyesmi mással is. De téged még nem láttalak itt eddig. Mi a neved? Honnan jöttél s mikor?” „Katika a nevem s Budapestről jöttem – felelte a vézna, szeplős kicsi angyal – november negyedikén, Uram.

Néhány pillanatig mély-mély csönd volt a nagy kupolateremben. Az égi magyarok mind a vézna kicsi angyalkát nézték, s valamennyinek könnyes volt a szeme. Aztán Jézus szelíd hangja törte meg a csendet. „Isten hozott, Katika” – mondta jóságosan, s keze gyöngéden megsimogatta a kis szöszeke fejet. „Aztán küldtél-e te is ajándékot Budapestre a tieidnek?” „Küldtem, Uram” – felelte Katika, s elpirult a szeplői alatt. „Aztán mit küldtél?” – kíváncsiskodott az Úr Jézus. „Szép ünnepi imádságot szüleidnek, kis testvérkéidnek?” A kicsi angyal képe még pirosabbra gyúlt. „Nem imádságot küldtem” – vallotta be szégyenkezve. Az Úr Jézus igen nagyon elcsodálkozott. „Nem-e? Hát mi egyebet lehet küldeni innen?” „Kenyeret” – felelte szepegeve Katika. „Szép fehér égi kenyeret. Minden nap

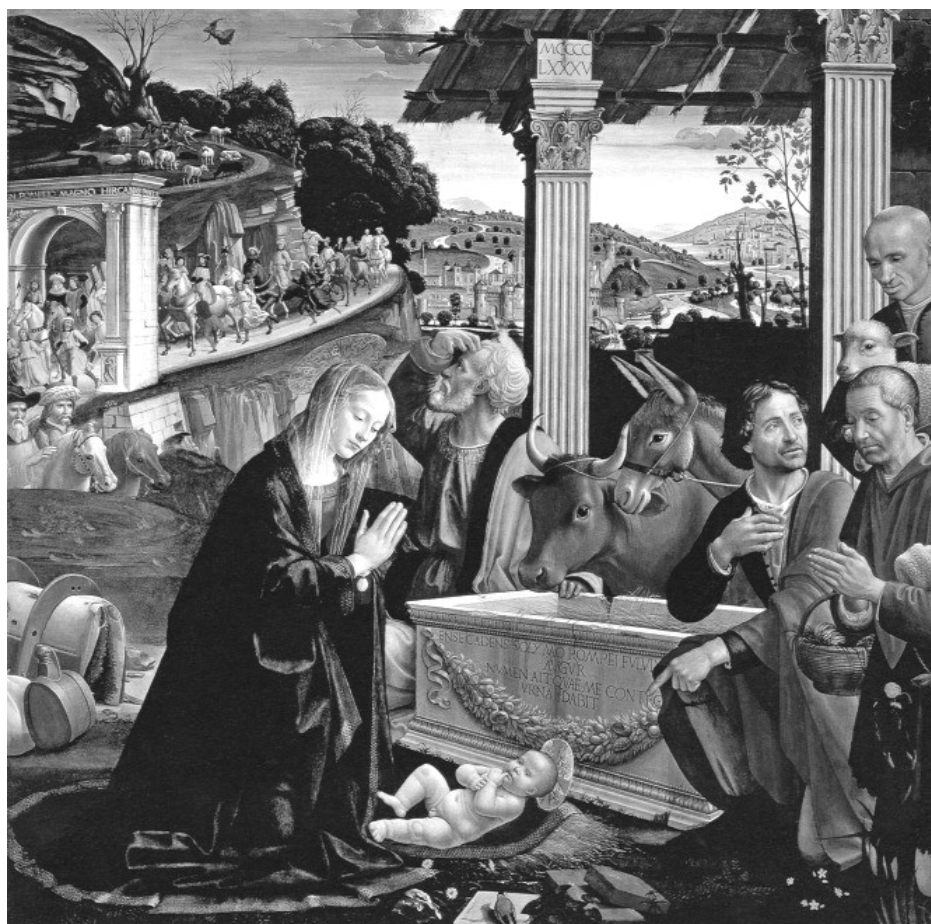
félretettem, amit nekem adtak itt. Hiszen én kapok még máskor is” – tette hozzá bizalmasan. „S ha nem, hát az se baj. De odalent Budapesten nincsen fehér kenyér, régóta már...”

Mély, döbönt csönd volt, szentek, angyalok pisszeni se mertek. Hiszen ilyesmi még nem történt emlékezet óta, hogy valaki kegyes imádság helyett kenyeret küldött volna alá a mennyországból.

Aztán az Úr Jézus lehajolt s homlokon csókolta a kislányt. „Jól titted, Katika”, mondta halkán s lopva kitörölt egy toladó könnycseppet a szeméből, „sokszor a kenyér a legszebb imádság. Én is azt adtam egyszer az én népemnek, amikor lent jártam a Földön. Kenyeret.”

Valahol a meghatottan álló magyarok sorában egy öreg nagymamából kitört az elfojtott zokogás. Katika kitepte magát az Úr Jézus karjaiból, odafutott az öregasszonyhoz és két vézna karjával átölelte. „Ne sírj, nagymama!” – kiáltotta hangos, csengő angyalka-hangon, mely egyszeribe betöltötte az egész mennyországot – „Apuék nem éheznek többet odalent! A mennyei kenyér, amit küldtem, meglásd, eltart sokáig!”

Az Úr Jézus mosolygott. S mosolyától, bizony, akár hiszik, akár nem: kisütött a nap Magyarország fölött!

*A betegeknek jobbulást,
mindenkinek áldott,
békés ünnepnapokat kívánunk!*

Dsida Jenő: Közeleg az emberfia

Tudom, hogy közeleg már a jó ember fia,
aki nem tőlem és nem tőled kap életet.
Néhány pásztornak, akik sohasem öltek
nyulat, nem hordoznak emberölő
szerszámot, megjelenik az angyal és
megjelenik a csillag és tele lesz dallal
a decemberi hegyoldal. Csak ránézünk a kisedre
és tudni fogjuk, hogy Ő az.
Eljönnek az acéltrösztök fejedelmei,
a petroleumbányák frakkos császárai
s könnyel a szemükben letérdelnek elé.
Mert Ő lesz, akinek legtisztább kék a szeme,
legerősebb lészen a karja és szelid arcáról ragyog
az örök építők acélos vidámsága.
Ő megmutatja minden vándornak az utat,
minden töprengőnek az igazságot, minden
haldoklónak az életet. Ő megmagyarázza
nekünk a gépek dalának igazi értelmét,
megmagyarázza és megáldja a fáradt költőt
legsajgóbb szavait és mosolyogni fog és kék
fehér galamb fog ülni a vállán kétfelől.
Ő nem ad országot nekünk, hanem otthont,
nem ad fegyvert, hanem kenyeret.
Ma még sirunk,
mert a mosolygás nem én vagyok.
Ma még sötét
van, mert nem jöttem világosságnak,
hanem hogy bizonyosságot tegyek a világosságról.
Már közeledik az éj, mely szüli a Hajnalt.
Eljön Ő, minden bizonnal eljön.

Hallottam, hogy egy harsány hang a trón felől azt mondta: »Íme, Isten hajléka az emberek között! Velük fog lakni, s ők az ő népe lesznek. Maga a velük levő Isten lesz az ő Istenük. Isten letöröl majd a szemükről minden könnyet, és nem lesz többé sem halál, sem gyász, sem jajgatás, és fájdalom sem lesz többé, mert az elsők elmúltak.« (Jel21,3-4)

Jézus Krisztus születése pedig így történt: Anyja, Mária el volt jegyezve Józseffel. Mielőtt egybekeltek volna, kitűnt, hogy méhében fogant a Szentlélektől. József pedig, a férje, igaz ember lévén, nem akarta őt hírbe hozni, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el. Amikor ezeket forgatta szívében, íme, az Úr angyala álmában megjelent neki és így szólt: »József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami őbenne fogantatott, a Szentlélektől van. Fiút fog szülni, és a Jézus nevet adod neki, mert ő szabadítja meg népét bűneitől.« Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék az Úr szava, amit a próféta által mondott:»Íme, a szűz méhében fogant és fiút szül, s a nevét Emmánuelnek fogják hívni«. Ez azt jelenti: Velünk az Isten. József pedig fölkelte álmából és úgy tett, amint az Úr angyala megparancsolta neki. Magához vette feleségét, de nem ismerte meg őt, amíg az meg nem szülte a fiút; és a Jézus nevet adta neki. (Mt1,18-25)

A lapot írják, szerkesztik a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának munkatársai.
Felelős: Dr. Faragó Artúr egyházmegyei kórházlelkész.
Vác, Migazzi tér 1. ☒ H-2600 Vác, Pf. 167.
☎ (+36)27/814-114 ☎ (+36)27/814-101 ✉ iroda@korhazlelkesz.hu 🌐 korhazlelkesz.hu